

Pi de la Serra: Un cantautor pot acabar com una cabra

Andreu Sotorra.

Se'l coneix pel Quico. No seria cap disbarat dir que és un dels cantautors dels darrers vint-i-cinc anys que té un coneixement musical més complex i amb més possibilitats per explotar. Però del coneixement no se'n viu. Fer cançons, Interpretar-les. Viure-les. És el seu ofici. Diu que el farà mentre en pugui viure. Les guitarres, al pis del Barri Vell, són el seu medi vital. Ecologia musical, que diríem.

-Per ser exactes, la seva última cançó ha sonat durant mesos com a tema principal d'una obra de teatre.

-Sí. A *Joc de Dos*. Em va interessar el tema. Defet l'argument de l'obra lligava amb alguns temes musicals dels que jo ja he anat fent al llarg de la meua trajectòria. Ha estat una col·laboració amb el Majó i la Sansa de les que deixen bon record.

-¿Més satisfacció que editar un disc, potser?

-No és el mateix. Però, d'un resultat més immediat de públic, de segur que sí. Ja havia fet una cosa semblant amb un espectacle que es va adaptar de Pere Quart. D'allò va sortir la cançó coneguda amb el nom de *El Burgès*.

-Però aquest any que hem

deixat enrera ha estat un any del seu disc *Rendeix-te...* ¿Una sortida després d'una època entre silenciosa i polèmica?

-*Vam passar uns anys que semblava que els gats vells de la cançó només existíem per queixar-nos, crear polèmica i denunciar el poc cas que se'ns ha fet. Vaig decidir que ja n'hi havia prou. Els uns no t'entenen i els altres et malinterpreten. Des d'ara, vaig dir, em dedico només a fer cançons que és el meu ofici!*

-Parlant d'aquell últim disc, de fet, hi ha una tria molt rigorosa. Després de cinc anys sense enregistrar-ne cap...

-És un disc de criteris molt personals. Només hi entren deu peces i per qui n'és el pare, feina rai a fer la tria.

-Les guitarres tenen un paper molt important en la vida de Pi de la Serra. Casa seva n'és una exposició permanent. ¿Això ho reflecteixen les cançons d'aquest LP que comentem?

-És clar. Hi ha cançons com *és Siluetes d'ombra* que sona amb cordes de niló. Té aires de bolero. Enregistra en estèreo, per un canal se senten unes cordes i per l'altre unes altres. N'hi ha una altra amb guitarra de cordes

metàl·liques, i així fins a completar un joc de cinc guitarres diferents que intervenen en tot el disc.

-Vostè és un entusiasta de la cançó d'autor. Sobretot d'autors que no tenen un llançament massiu. I de tot el món. Ho va demostrar en el programa de televisió *El vici de cantar...*

-Sí, va ser una oportunitat per triar tota una colla de bons amics de l'ofici de tot el món. És que se'm fa molt difícil de pensar que algun dia pot ser que no sigui cantant. Tinc amistats entranyables. ¿Et vols creure que tinc algun amic d'ofici que sense saber la llengua l'un de l'altre, ens entenem només amb la música?

-Em pensava que només passava a les platges, això...

-Misteris de la música. És clar que també hi ha molt bons amics d'aquí. El Serrat o el Sabina en són dos casos clars.

-¿Es diverteix fent aquest ofici?

-Té les seves baixades i pujades com tot. Jo tinc un profund respecte pel públic. M'hi he dedicat i m'hi dedico a fons. A totes. I això té el perill de tornar-te com una cabra a vegades.

-¿Quin és el millor mo-

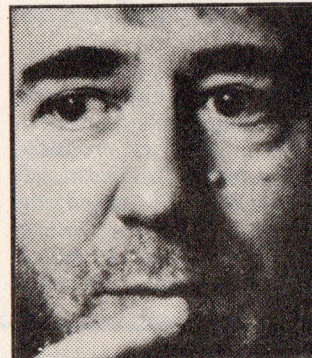

FOTO: ARXIU RD

ment d'un cantautor? ¿La composició, escriure la lletra, o actuar?

-Depèn. Compondre exigeix la solitud, fugir de tot i tothom. En canvi, l'enregistrament demana la col·laboració de tot un equip que aporten noves visions i enriqueixen el treball. I l'actuació compta amb la reacció inesperada del públic. Bona o dolenta.

-¿I el nen?

-Maco. Ja fa anys que diu papà i mamà. És com si cantés.

Que una coberta d'LP digui *Quico, rendeix-te!* no obliga a res. Amb les paraules es poden fer mil jocs. I amb la música, també. Pi de la Serra vol tranquil·litat i fer el seu ofici. Ni l'atur ni la jubilació no han estat fetes per al Quico. Cantar i prou.